

paa Raad her i Danmark? Nej, Tyendets Interesser ere jo ganske vist ikke helt satte til Side, men det er dog netop blevet de besiddende Klassers Interesser, der tørst og fremmest ere blevne varetagne. Ligeledes ere alle de bestaaende Skatte- love ogsaa til Fordel for de besiddende Klasser, de lægge uforholdsmæssig store Byrder over paa de besiddelsesløse. Og saaledes kunde vi blive ved i det uendelige, ikke alene med de bestaaende Love, men ogsaa med de Lovforslag, der lægges frem i den senere Tid. F. Eks. et Lovforslag, som den ærede Ordfører har talt saa meget om, nemlig Tiendeloven, den er jo ogsaa først og fremmest til Fordel for de besiddende Klasser. Derfor mener jeg, at man er fuldt berettiget til at sige, at de besiddende Klasser her i vort Land have udnyttet og fremdeles udnytte Lovgivningsmagten først og fremmest til Fordel for sig selv. Saa mente den ærede Ordfører, at naar jeg havde dette Syn paa de foreliggende Skattelove, kunde jeg ikke anbefale at stemme for dem. Jeg skal ganske vist indrømme, at efter at de Ændringer, som Socialdemokratiet havde stillet til disse Skattelove, ere blevne forkastede, er den største Interesse ved dem derved gaaet tabt for mig; de indeholdt nemlig virkelige Forbedringer i demokratisk Retning. Disse ere nu udstemte, men vi maa huske paa, at der ved Siden af dette Sæt Skattelove er et andet, nemlig Landstingets, og jeg antager, at Valget vil komme til at staa mellem disse to Sæt. Naar Stillingen er en saadan, at der skal vælges mellem de Skattelove, der foreligge fra Folketingets Side, og dem, der foreligge fra Landstingets Side, vil jeg absolut foretrække de første, og da der sikkert ikke kan blive andet Valg end mellem disse 2 Standpunkter, er det, at jeg er gaaet med til at anbefale Indstillingen af Folketingets Skattelove.

Neergaard: Jeg skal kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger for ikke at forlænge Forhandlingen mere end nødvendigt. Det ærede Medlem fra Køge (Alberti) var i sit første Foredrag inde paa at mene, at de tre Medlemmer i Finansudvalget, som have gjort de Bemærkninger i Betænkningen, der have mishaget den ærede Ordfører, derved vilde paa Forhaand tage modsat Standpunkt af det ærede Medlems, ja endogsaa havde den hemmelige Hensigt at lægge Sagen Hindringer i Vejen. Det ærede Medlem tog grundig fejl i denne Betragtning, og jeg tillod mig at oplyse

ham derom. Da saa den ærede Ordfører kom tilbage til Sagen, kom han for Skade at gaa for vidt i den anden Retning. Da sagde han: saa viste det sig altsaa, at der aldeles ingen Forskel var i den hele Betragtningssmaaade, og at vore Bemærkninger om det Standpunkt, vi have taget, vare ganske overflødige. Der gik det ærede Medlem igen for meget til den anden Side, og det skulde være disse korte Bemærkninger Opgave at bringe det ærede Medlem hen i den sunde Midte mellem disse to forskellige Anskuelser. Det ærede Medlem vil maaske erindre fra Udvalgets Forhandlinger, at jeg den første Dag, vi overhovedet behandlede Sagen, bemærkede, at det efter min Mening ikke vilde være fremmede for Sagen og mindst fremmede for den Enighed, som jeg fuldt ud erkendte, at det var ønskeligt at opnaa, at fremkomme med en meget lang og meget udførlig Betænkning. For det første vilde dermed gaa nogle kostbare Dage tabt, og dernæst vilde det aabenbart være meget vanskeligere at enes om en saadan udførlig Kritik end at enes om en kortfattet Indstilling. Det ærede Medlem gav mig ikke Ret i denne Betragtning, og Betænkningen fik altsaa det Omfang og den Karakter, som den har. Nu tror jeg, at det maa staa ret klart for alle, som have overværet disse to Dages Forhandling, at der i Virkeligheden ikke er naaet noget for Sagens Fremme ved denne Betænkning. Der er for det første ikke kommet væsentlig ny Synspunkter frem ved den ud over det, der allerede var ved det ærede Medlems store Foredrag ved første Behandling her i Salen, og hvad det angaar, som det ærede Medlem bemærkede til mig i Gaar, at det var saa væsentligt, at man i Forvejen klarede sig Beregningerne og det hele faktiske Grundlag for Sagen, inden man gik til Fællesudvalg, spørger jeg alle ærede Medlemmer her: Ere vi komne et eneste Skridt videre med alle det ærede Medlems sindrige Beregninger og Sammenstillinger? Dem, det gjaldt om at overbevise, var ikke det ærede Medlems eget Parti; det gjaldt om at overbevise dem, som det ærede Medlem skal forhandle med, in casu Landstingets Flertal og Regeringen, og jeg tror, at enhver, der har hørt Forhandlingen, vil indrømme, at man ikke er kommet et Hanefjed længere frem mod dette Maal ved alle disse Beregninger og Sammenstillinger. Naar man skal enes i en saa stor og vigtig Sag som denne, gør man bedst i ikke at føre for megen Strid eller for megen Debat om